

عنوان مقاله:

تحلیل معنا شناسی واژه دعا در آیات و روایات

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی ایده های نوین و پژوهش های کاربردی در علوم انسانی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

اعظم حسینی - طلبه سطح ۳، گرایش تفسیر و علوم قرآنی، موسسه آموزش عالی حوزوی نجس (سلام الله علیها)، زاهدان

نرگس طالبی - طلبه سطح ۳، گرایش تفسیر و علوم قرآنی، موسسه آموزش عالی حوزوی نجس (سلام الله علیها)، زاهدان

راضیه قورزایی - طلبه سطح ۳، گرایش تفسیر و علوم قرآنی، موسسه آموزش عالی حوزوی نجس (سلام الله علیها)، زاهدان

خلاصه مقاله:

در بین مسلمانان فرهنگ دعا از اهمیت ویژه ای برخوردار می باشد و واژه دعا یکی از الفاظ پرکاربرد در قرآن و سنت است. از آنجا که واژه شناسی دعا و تحلیل معنای آن در نوشتاری به صورت مستقل بررسی نشده لذا لازم و ضروری است که این واژه از نظر لغوی و اصطلاحی مورد بررسی قرار گیرد. لفظ دعا یک معنای عام دارد که مطلقخواندن و درخواست است و یک معنای خاص دارد که همان خواندن خداوند و درخواست انسان از اوست. لفظ دعا، الفاظی مترادف و متضاد دارد؛ از جمله الفاظ مترادف آن در فرهنگ لغت فارسی: نیایش، نیاز، مناجات، درود، ولاء، تعویذ، و در فرهنگ لغت عرب: صل، صلوه، تضرع است. با توجه به بررسی لغوی لفظ دعا و صلاه در کتب لغت عربی و فارسی این نتیجه حاصل شد که معنای حقیقی و لغوی این دو لفظ همان دعا و درخواست کردن بوده، اما واژه صلاه که قبل از اسلام به معنای دعا بوده بعد از اسلام فقط برای نماز که یکی از مصادیق دعا میباشد، بکار رفته است.

کلمات کلیدی:

دعا، صلاه، نفرین، دعا در آیات، دعا در روایات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1035221>

